לא לצלמים

עברתי ברחוב דיזנגוף בתל־אביב וראיתי שבגלריה פרג', מה שהיה פעם קולנוע ארמון־דויד, יש תערוכת תצלומי ירושלים. מתוך נוסטלגיה לעברי כירושלמית נכנסתי לראות עוד כמה תמונות של הכותל המערבי, הוויא־דולורוזה וקבוצות של אברכי־משי מכסים את פרצופם מפני המצלמה.

אבל לא זה מה שראיתי. היו אברכי־משי, היו חנויות־התבלינים של ירושלים, היו חצרות של בתים ישנים, היו נזירות ונזירים ורבנים, אבל הכל קצת אחרת, אישי מאוד, ממוקד לנקודה מסויימת. הכותל, למשל, הופיע רק בקטע מאוד קטן שלו, כשהפוקוס הוא על גוש עצום של נייר. ראיתי ירושלים שאני,

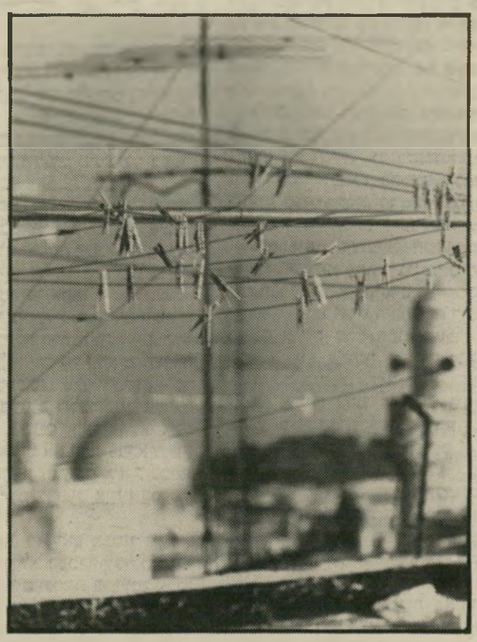

כתל־אביבית כיום וירושלמית בעבר, מאוד מתגעגעת אליה, אבל מפחד האכזבה של ירושלים דהיום, נמנעת ככל האפשר לבקר בה.

במיוחד מצאו חן בעיניי התמונות בהן הקודש והחול מתערבבים זה בזה, כמו כיפת־הסלע על רקע חבל עם מהדקי־כביסה, או ילד ערבי מרוכז מאוד בתפילתו כשעל ידו שעון דיגיטאלי ענקי, המורה לו על שעת־התפילה, ואפילו ירושלים שתישעה קבין של פסים ירדו עליה, כמו בתצלום למעלה.

במשך אותו היום המלצתי לפני כל מי שפגשתי ללכת ולראות את התצלומים היפים. כל זה עד שפגשתי צלם צעיר אחד, וגם לו אמרתי בהתרגשות שאולי יקפוץ לראות. הצלם הצעיר חייך לעברי ואמר לי (מבלי לראות את התערוכה, כמובן) שתצלומים כאלה הוא עושה עם יד אחת קשורה מאחורי גבו.

וזה מזכיר לי סיפור יפה מאוד: ערב אחד הלכו ארתור רובינשטיין (הפסנתרן) ומישה אלמן (הכנר) לשמוע קונצרט שבו ניגן יאשה חפץ (הכנר). באמצע הקונצרט הוציא מישה אלמן מטפחת גדולה מכיסו, ניגב את המצח ואמר "הוי כמה חם פה!" פנה אליו ארתור רובינשטיין ואמר לו: "לפסנתרנים לא חם פה".

או אם אתם לא צלמים, לכו לראות את התערוכה של פרג', כדאי.

חיי מלוכה קצרים

ברגע שהודעתי לחברותיי שאני נוסעת לכמה ימים לפאריס, ידעתי בדיוק מה יהיה. אבל בעצם צריך להתחיל מהתחלה. כל ישראלי(ת) המכבד(ת) את עצמו (נכון לחודש אפריל 1986) ברח יום אחד מהעבודה שלו כדי לראות את התערוכה של דלות־החומר במוסיאון תל־אביב. אחרי־הצהריים כל אלה קראו בלהט את סיפרו של דויד גרוסמן עיין ערך אהבה. בערב לפני השינה הם שמו על הווקמן את הקאסטה של ריטה כשהיא שרה את הכניסיני, ולכולם היתה צמרמורת בגב. ביום שישי, כשכולם הלכו לבקר את החברים שלהם ולדבר קצת על דלות החומר, דויד גרוסמן וריטה, הריחו כל הנשים מהבושם של דיור, POISON.

אני מודה שיש לי בעיה עם זה. קשה לי להאמין שיום בהיר אחד ב־9 בבוקר מתאגדים כל אלפי האינדיווידואליסטים הישראליים ומתאהבים בדלות החומר, בגרוסמן, בריטה וב־POISON. הרי הוצגו עוד תערוכות בארץ בחודש אפריל, עוד ספרים ראו אור, וזמרים המשיכו לשיר ומאות סוגי בשמים נמכרו בחנויות. לא יכול להיות שאף אחד מאלה לא היה שווה התייחסות.

אבל בואו ונחזור עכשיו להתחלה. בשבוע שלפני נסיעתי לפאריס קיבלתי כ־20 טלפונים מחברות שונות וכל אחת, בדרך עדינה משלה, ביקשה ממני להביא לה מפאריס בקבוקון קטן של הבושם הנ"ל. התווכחתי עם כולם, אבל רק אחת מחברותיי הסכימה להודות בפה מלא שהיא אוהבת את הבושם הזה כי הוא הכי IN עכשיו בפאריס ובעולם כולו.

נסעתי. קניתי כמה בקבוקים. אבל הבאתי מלך מת. בחנויות פאריס עומד הבושם הנכסף ביציע של דלפקי הקוסמטיקה. לפניו עומד המלך החדש וכולם מתייחסים עכשיו רק אליו. החדש שמו YSATIS והוא מבית־האופנה של ג'יבנשי. הטלוויזיה הצרפתית מפרסמת אותו, מודעות־הענק בעיר מראות אותו ובחורות בחנויות משפריצות אותו על כל גברת, כך שלחצי מבנות פאריס יש אותו הריח.

עכשיו חזרתי ארצה כדי לבשר לחברותיי שהמלך שלהן מת ויש מלך חדש, וכבר שמעתי שגם גרוסמן ודלות־החומר וריטה כבר לא מה שהיו לפי חודש. מלכים שמוכתרים פיתאום מתים מהר, ועד שמוכתר המלך החדש, מספיק כל אחד מאיתנו לפתח טעם משל עצמו. איזה מזל שמלכים מתים.

טיבעונות רבע שנתית

כדי לשלם את מיסיי לאוהבי־העשבים מוראני־הבריאות, אני כותבת במדור זה, מדי שלושה חודשים לערך, על איזה חידוש טיבעוני העושה אותך בריא עד מוות.

הפעם, בגלל טוב־ליבי הפורח בקיץ, אפילו לא תצטרכו לבלוע את הדברים האיומים והבריאים האלה, רק למרוח אותם על הגוף.

הודיעו לי שבכל רשתות־השיווק בארץ אפשר להשיג החל מרגע זה ממש תכשירי קוסמטיקה טיבעית המבוססים על צמח ששמו חוחובה, שהוא צמח מידברי נדיר, הגדל בדרום־קליפורניה, אריזונה, וכן במידבריות מקסיקו.

לפני שנים גילו האינדיאנים את צמח החוחובה ואת השפעותיו הטובות על העור, כמו שהם גילו את סוד צביעת הפנים בציבעי־מילחמה, שהיום קוראים לזה איפור.

בקיצור, חברת קטי משווקת את התכשירים הטיבעיים במחירי היכרות, כמו למשל, קרם־לחות ב־8.60 ש"ח, קרם־ידיים ב־3.40 ש"ח ועוד כהנה וכהנה מישחות ושקלים.

לבריאות

פינת הקמצן

חברת וולה, שכבר 35 שנה ממונה על השערות שלנו, עשתה את זה עד היום דרך הספרים והספריות. כלומר, וולה הדריכה את הספרים והם הדריכו אותנו, תמורת ביקור שבועי במיספרתם.

אותה חברת וולה פתחה בשבוע שעבר מרכז־הדרכה, שבו ימשיכו להדריך את הספרים (או כמו שקוראים להם היום, מעצבי־השיער) אבל באגף קטן אחד של מרכז־ההדרכה הם יתנו הדרכה ועצות חינם לבנות ישראל המסרבות ללכת למיספרות.

בעלות שער דליל, שיער סמיך, מתולתל מדי, שמן מדי, יבש מדי ואחר יזכו לתשומת־לב מעובדי מרכז־ההדרכה, הממוקם בדיזנגוף סנטר בתל־אביב, סמוך לשער מס' 4.

נ"ב

ידיעה חשובה לנשים שאחרי לילי־שינה נראות פרועות כמו הגברת שבתמונה: אתן יכולות להירגע. זאת האופנה, אמרו לי מוולה.

תיקון טעות

לפני חודש סיפרתי לכם על חברה להשכרת־רכב בשם אלדן שפירסמה מחיר השכרת־רכב ואחר־כך אחת העובדות בחברה הכחישה את המחיר בטלפון.

התקשרו אליי מחברת אלדן, נשבעו לי שהאינפורמציה שקיבלתי בטלפון היתה לא נכונה, או לא מובנת לי, או מוטעה. שלחו אליי את המחירון המודפס שלהם, ואפילו חתה שנעשה עם אדם ששילם בדיוק את הסכום המופיע בפירסומים שלהם.

לא הצלחנו לברר סופית מי טעה, אני או הגברת שדיברה איתי בטלפון, אבל היתה כנראה בכל זאת טעות. חברת אלדן משכירה רכב קטן במחיר 147 דולר לשבוע. הפעם זה באחריות, יש לי פיתקה.